

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.089/2025/4.

A felperes:

Felperes1 (cím1)

A felperes jogi képviselője:

Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Melléthei-Barna Márton Ádám ügyvéd

(cím5)

Az alperes:

Alperes1 (Cím3)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím7)

A per tárgya:

sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Tatabányai Törvényszék, 9.P.20.033/2025/5. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 6.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperesnek 330.200 (háromszázharmincezer-kettőszáz) forint elsőfokú perköltséget.

Köteles a felperes megfizetni az államnak az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 illetékbevételi számlájára a jelen ítélet meghozatalától számított 60 napon belül 31.500 (harmincegyezer-ötszáz) forint feljegyzett eljárási illetéket.

Köteles a felperes megfizetni az alperesnek tizenöt napon belül 165.100 (százhatvanötezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 illetékbevételi számlájára a jelen ítélet meghozatalától számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Tájékoztatja a bíróság a felperest, hogy az illeték megfizetése során a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] év,hó,napján1 az alperes által szerkesztett „Alperes1” nyomtatott napilap 7. oldalán „Tisztogatás a párt1vezetésben?” címmel megjelent újságcikk a felperes kapcsán az alábbiakat tartalmazta: „A párt1 a napokban bejelentette azt is, „Felperes1 is visszatér a fedélzetre” és ő fogja irányítani a Megnevezés1et. A párt élvonalába visszatérő Felperes1ről már eddig is lehetett tudni, hogy annak idején politikus1 főtanácsadója volt és ő tartotta a kapcsolatot a politikus2 kormánnyal is. Aztán korrupciós ügyek miatt kellett felelnie 2010. után, végül felmentették – emlékeztet a hírportál1”.

[2] Az alperes politikus1 főtanácsadójaként nem működött, a politikus2 kormánnyal nem tartotta a kapcsolatot. Ellene büntetőeljárás nem folyt, büntetőjogi felelősségét bíróság nem állapította meg korrupciós ügyekben.

[3] A felperes 2025. március 5. napján írásban helyreigazítás iránti kérelemmel fordult az alpereshez, törvényes képviselő1 főszerkesztőhöz. A levelet 2025. március 6. napján ajánlott, tértivevényes küldeményként postára adta a „Alperes1 Szerkesztősége, törvényes képviselő1 részére” címmel az alperes kiadójának, a Zrt1-nek a Cím2. szám alatti

címére. A küldeményt a postai szolgáltató 2025. március 12. napján a címzett meghatalmazottjának kézbesítette. Az alperes szerkesztőségének címe az impresszum tanúsága szerint Cím3 szám volt.

[4] Az alpereshez és a főszerkesztőhöz címzett levelében a felperes kérte a év,hó,napján1 „Tisztogatas a pártlvezetésben?” címmel megjelent cikkben a rá vonatkozó valótlan tényállítások helyreigazítását, így 5 napon belül az alábbiak közzétételét:

[5] „A Alperes1ban a év,hó,napján1 „Tisztogatas a pártlvezetésben?” címmel megjelent írásban valótlanul állítottuk és híreszteltük, hogy Felperes1 egykor politikus1 főtanácsadója volt, és a politikus2 kormánnyal is ő tartotta a kapcsolatot. Valótlanul állítottuk és híreszteltük továbbá, hogy Felperes1nek korrupciós ügyek miatt kellett felelnie.” Kérte a helyreigazító közlemény közzétételét a napilapban elérhető módon, a megjelentetett cikkel azonos betűmérettel, félkövér betűtípussal, a cikk címe és törzsszövege közötti részben.

[6] A megszabott határidőben az alperes a helyreigazító közleményt nem tette közzé, ezért a felperes 2025. április 1. napján benyújtott keresetlevelében kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest az alábbi tartalmú helyreigazító közlemény közzétételére: A Alperes1ban a év,hó,napján1 „Tisztogatas a pártlvezetésben?” címmel megjelent írásban valótlanul állítottuk és híreszteltük, hogy Felperes1 egykor politikus1 főtanácsadója volt, és a politikus2 kormánnyal is ő tartotta a kapcsolatot. Valótlanul állítottuk és híreszteltük továbbá, hogy Felperes1nek korrupciós ügyek miatt kellett felelnie. Kérte az alperes kötelezését, hogy a helyreigazító közleményt a kifogásolt cikkel azonos betűmérettel, félkövér betűtípussal az újság 7. oldalán jelentesse meg 5 napon belül kommentár nélkül, „Felperes1vel kapcsolatos valótlan híresztelés miatt helyreigazító közlemény” felvezetéssel. Kérte továbbá a bíróságot, hogy kötelezze a felperes perköltsége megfizetésére a sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő jogi személyt, azaz az alperes tartalomszolgáltatóját, kiadóját, a Zrt1-t.

[7] Kereseti kérelme indokaként előadta, hogy a jelen per tárgyát képező cikk alaptalanul és valótlanul állította azt, hogy politikus1 főtanácsadója volt, illetve, hogy a politikus2 kormánnyal tartott kapcsolatot. Rámutatott arra, hogy politikus1 főpolgármestersége idején 2-22 éves volt, főtanácsadóként ekként nem működhetett, ahogy a politikus2 kormánnyal sem tartotta a kapcsolatot. Ellene semmilyen büntetőeljárás nem folyt, így semmilyen bíróság nem állapította meg sem korrupciós, sem más ügyekben a büntetőjogi felelősségét. A felperes kiemelte azt, hogy a kifogásolt tényállítás valóságtartalmát az alperesnek kötelessége bizonyítani. E körben hivatkozott a PK 14. számú állásfoglalására.

[8] Kiemelte, hogy ő maga az újságcikk alapján egyértelműen azonosítható, az alperesi valótlan tartalmú írás kifejezetten negatív színben tüntette fel, propaganda jelleggel kívánta lejáratni, karaktergyilkosság részeként korrupt személyként mutatta be, azt a hamis látszatot keltve, hogy baloldali kormányhoz, illetve politikusokhoz köthető. Kiemelte, hogy az írás megjelenését megelőzően sem az alperes, sem annak egyetlen munkatársa őt nem kereste meg, és nem is adott engedélyt a jelzett tartalmú írás megjelentetéséhez.

[9] Előadta azt is, hogy a vele hozzátartozói viszonyban álló Személy1 volt az, akivel az alperes vélhetően összetévesztette őt. Ezen hibát észelve a Zrt1 kiadásában

megjelenő vármegyei hírportálok módosították e tárgyú írásait, elismerve a tévedésüket anélkül, hogy ellenük külön pert kellett volna indítania. A jelen cikk kapcsán azonban az alperes ezt nem tette meg.

[10] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes a Pp. 495. § (1) bekezdése szerinti 30 napon belül sajtóhelyreigazítási kérelmet nem terjesztett elő. A felperes nem igazolta, hogy kérelmét határidőben eljuttatta volna a szerkesztőséghez, ugyanis azt az alperesi sajtószerv kiadójának székhelyére küldte, pedig a Alperes1 impresszuma egyértelműen feltünteti a szerkesztőség címét, amely nem azonos a Cím2 szám alatti kiadói címmel, ezért a kereset elutasításának van helye. Hivatkozott e körben a Kúria Pfv.IV.20.780/2023/4. számú, a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.736/2009/3. számú és a Kúria Pfv.20.349/2021/3. számú határozatára. A kereset érdemét tekintve is vitató nyilatkozatot tett. A kereset feldolgozására és az ellenkérelem elkészítésére fordított ügyvédi munkaórát összesen 8 órában jelölte meg, ekként kérte a perköltség összegében a felperes marasztalását.

[11] A perfelvételi tárgyaláson a felperes előadta, hogy az érdemi védekezés mellett az alperes alaki védekezését is alaptalannak ítélte. Az alperes által hivatkozott eseti döntések más tényállás alapján, illetőleg más jogszabályi rendelkezések nyomán születtek. Kiemelte azt, hogy az előzetes eljárás során megküldött, az alperesnek címzett postai küldeményt a Zrt1 székhelyén meghatalmazott vette át, aki ekként a felperesi állítás szerint a címzettől, azaz a jelen per alperesétől kapott meghatalmazással rendelkezett a tértivevény tanúsága szerint. Hivatkozott e körben a 335/2012. kormányrendelet szabályaira, a 19. § rendelkezéseire. Kiemelte azt is, hogy az alperes az érdemi ellenkérelmében nem azt állította, hogy nem rendelkezett az alperestől a meghatalmazott meghatalmazással a küldemény átvételére, hanem pusztán azzal érvelt, hogy nem a tatabányai címre, hanem a helységli kiadói címre küldte meg a felperes a helyreigazító közlemény iránti kérelmét. Ennek azért nincs felperesi érvelés szerint jelentősége, mert a címen az alperestől származó meghatalmazással vették át a küldeményt.

[12] Hivatkozott az NMHH által a sajtószervekről vezetett hatósági nyilvántartásra, amely kizárólag a sajtótermék kiadójának nevét, telefonszámát és e-mail címét tartalmazza, más egyéb elérhetőségi adatot nem. Rámutatott, hogy a szerkesztői felelősség több személyt is megillette. A Zrt1 a jelen perben sem vitatta azt, hogy adott esetben perköltség megfizetésére volna köteles, ezért a felperes ebből arra következtetett, hogy a kiadó szerkesztői felelősséget vállalt a cikk megjelenése idején is. A perbeli cikkhez hasonló cikkek jelentek meg a Zrt1 által kiadott egyéb vármegyei napilapokban, online újságokban. A Zrt1, mint kiadó, egyben szerkesztőként is közreműködött ezen cikkek kialakításában.

[13] Az alperesi ügyvédi munkadíj iránti igény tekintetében kifogásolta az alperes együttműködés hiányáról tanúskodó magatartását, azt tehát, hogy az előzetes helyreigazító közlemény iránti kérelmet tartalmazó küldeményt a kiadója átvette, azzal kapcsolatosan kifogás közléssel a helytelen cím miatt nem élt, mely tény felperesi álláspont szerint azt kell eredményezze, hogy a perköltség megítélésének az alperes részére még akkor sincs helye, ha a keresetnek a bíróság nem ad helyt. Másodlagosan a perköltség mérséklése iránt terjesztett elő kérelmet. Megítélése szerint legfeljebb 1 munkaóra időszükségletet vehetett igénybe a kereseti ellenkérelem előterjesztése, tehát 65.000 forint + ÁFA a jogszerűen megítélhető díjigény.

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 5 napon belül a Alperes1 7. oldalán a év,hó,napján1 megjelent „Tisztogatas a párt1vezetésben?” című cikkben használttal azonos betűmérettel, félkövér betűtípussal, „Felperes1vel kapcsolatos valótlan híresztelés miatti helyreigazító közlemény” felvezetéssel, más kommentár nélkül az alábbi tartalmú helyreigazító közleményt jelentesse meg: A év,hó,napján1 „Tisztogatas a párt1vezetésben?” címmel megjelent írásban valótlanul állítottuk és híreszteltük, hogy Felperes1 egykor politikus1 főtanácsadója volt, és a politikus2 kormánnyal is ő tartotta a kapcsolatot. Valótlanul állítottuk és híreszteltük továbbá, hogy Felperes1nek korrupciós ügyek miatt kellett felelnie.

[15] Kötelezte a bíróság a Zrt1-t fizessen meg a felperesnek 979.980 forint perköltséget, valamint a Magyar Állam javára 31.500 forint eljárási illetéket.

[16] Határozatának indokolásában mindenekelőtt kiemelte, hogy nem volt vitatott a perben, hogy a felperes az előzetes eljárásra vonatkozó kötelezettségének eleget tett, ezért a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 176. § (1) bekezdés c.) pontja szerinti, illetőleg a Pp. 496. § (1) bekezdésének második mondata szerinti ok nem áll fenn, a keresetlevél visszautasításának nem volt helye.

[17] A Pp. 495. § (1) bekezdés első két mondatának egyenkénti és együttes értelmezése útján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az előzetes kérelemnek a postai szolgáltató útján való kézbesítés nem kizárólagos módja. Nyilvánvaló, hogy az előzetes – helyreigazítás iránti – kérelemnek hatályosulnia kell, azaz a címzett tudomására kell jutnia, annak érdekében, hogy a sajtószerv eldönthesse, annak eleget kíván-e tenni, vagy a Pp. 495. § (2) bekezdése szerinti feltételek bármelyikének fennállása esetén annak megtagadásáról dönt. A jogszabály ugyanakkor csak az írásbeliség követelményét tartalmazza. Az, hogy az írásbeli kérelmet a jogosult miként (személyes kézbesítés, e-mail, postai vagy más kézbesítési szolgáltatás útján) juttatja el a sajtószervnek, közömbös, legfeljebb – ezirányú alperesi védekezés esetén – a kérelmező bizonyítási kötelezettségét érintheti.

[18] Mindebből az következik, hogy a felperes a jelen perben bizonyíthatta, hogy az előzetes helyreigazítás iránti írásbeli kérelmét a sajtószervnek, az adott esetben a nyomtatott napilap szerkesztőségének eljuttatta, a kérelmét vele joghatályosan közölte. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint e kötelezettségének a felperes eleget tett. A keresetlevél mellékleteként csatolt kézbesítési igazolás (tértivevény) szerint a felperes a Pp. 495. § (1) bekezdése szerinti határidő 29. napján ajánlott és tértivevényes, postai szolgáltató útján feladott levélküldeményét a jelen per alpereséhez, azaz a „Alperes1” napilap szerkesztőségéhez címezte, feltüntetve a főszerkesztő törvényes képviselő1 nevét is. A címhelyen a küldeményt 2025. március 12. napján meghatalmazott átvette.

[19] Kiemelte az elsőfokú bíróság a postai szolgáltatások nyújtásának és a hivatalos iratokkal kapcsolatos postai szolgáltatás részletes szabályairól, valamint a postai szolgáltatók általános szerződési feltételeiről és a postai szolgáltatásból kizárt vagy feltételeken szállítható küldeményekről szóló 335/2012. (XII. 4.) Korm. rendelet (a továbbiakban postai kéz. korm.rend.) 9. § (1) bekezdését, valamint a 15. § (4) bekezdését, a 16. § (3), (4) bekezdését. A felperes által csatolt kézbesítési igazolás alapján egyértelműen megállapíthatónak minősítette

az elsőfokú bíróság, hogy a szolgáltató a küldeményt meghatalmazott részére kézbesítette. Ezt csak akkor tehetette jogszabályszerűen, ha a meghatalmazott nem (vagy nem csak) a Zrt1-től, hanem a jelen per alperesétől (is) rendelkezett meghatalmazással a címhelyre küldött, neki címzett küldemények átvételére. Mivel a küldemény címezte nem a kiadó, hanem az alperes volt, a tértivevény okirat alapján egyértelműen megállapítható, hogy a küldemény átvételének meghatalmazotti minősége csakis a címezettől származhatott, vagyis a postai szolgáltató a kormányrendelet szabályai szerint csak akkor adhatta át a meghatalmazott részére a küldeményt, ha az a jelen per alperesétől származó meghatalmazással rendelkezett a címre érkező küldemények átvételére. Ha nem, a küldemény kézbesítését meg kellett volna tagadnia a címezettől származó meghatalmazással nem rendelkező átvételtől.

[20] Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy az alperes perbeli védekezése az írásbeli ellenkérelem tartalma alapján csak arra irányult, hogy a kereset a kiadói cím megjelölése miatt nem lehet alapos. Ez a hivatkozása azonban a fent kifejtettek alapján önmagában állóan még nem alkalmas a keresettel szembeni eredményes védekezésre. Az alperes a perfelvételi tárgyaláson nem jelent meg, ekként a felperes állítására, mely szerint a jelen per alperesének szóló küldemények átvételére az átvételtől a jelen per alperesétől származó, a jogszabályi előírásoknak megfelelő meghatalmazása volt, nem nyilatkozott. Ezen felperesi állítást ezért a bíróság a Pp. 190. § (2) bekezdésének a.) pontja alkalmazásával a perben nem vitatottak, és az ítéleti tényállás megállapítása alapjául szolgálható módon valóban fogadta el.

[21] Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a tértivevény-okirattal szembeni ellenbizonyítás az alperes számára lett volna adott, az alperes azonban e körben tehát tényelődást nem tett, bizonyítékot nem terjesztett elő, indítvánnyal nem élt, mely perbeli mulasztásai következményeit viselni tartozik.

[22] Kifejtette az elsőfokú bíróság azt is, hogy a jelen perben a bíróságnak nem kellett abban állást foglalnia, hogy a Zrt1 az adott újságcikk tekintetében szerkesztői felelősséget visel-e. A felperes az előzetes kérelmét nem a Zrt1-hez, hanem az alpereshez címezte. Ezért, ha viselt is szerkesztői felelősséget, az előzetes eljárás nem vele szemben valósult meg.

[23] Az alperes elsődleges perbeli védekezése nem volt alapos, ezért az elsőfokú bíróság a kérelmet érdemben vizsgálta. Kiemelte az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdését, az Smtv. 4. § (1) bekezdését, valamint a 12. § (1) bekezdését és megállapította, hogy az adott újságcikkben valamennyi kifogásolt állítás megfelel a tényállítás kritériumának.

[24] Az alperesnek a perben lehetősége lett volna a tényállításai valóságának bizonyítására, azonban az alperes magas sem hivatkozott arra, hogy a cikkben írtak valósak lennének, ezért a bíróság –úgy tekintette, hogy a perben az alperes nem vitatta a felperes azon állítását, mely szerint a cikkben szereplő állítások valótlanok.

[25] Kitért arra az elsőfokú bíróság, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki a becsületsértésre alkalmas valótlan tények közlésére akkor, ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában van a közlés valótlanosságának (tudatosan hamis közlés) vagy foglalkozása, hivatása gyakorlásának szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények

valóságtartalmának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta [36/1994. VI.24.) AB határozat].

[26] A sajtószerv feladata a közéleti viták minél szabadabb folyásának biztosítása, melyet csak akkor teljesíthet, ha az eseményeket tárgyyszerűen, a tényállításokat pontosan, kiegyensúlyozottan és igazságosan mutatja be, a valóságot tükrözve és nem torzítva vagy alakítva. Feladata az olvasó tájékoztatása, melynek alapvető, elemi eszköze a valamennyi érintett féltől, illetve különböző forrásokból származó információk beszerzése, megerősítése. E kötelezettségének jogszabályi alapja az Smtv. 10., 13. §-a, melyet ha valótlan tényállítások közlésével megsért, helyreigazító közlemény közzétételnek van helye. Ezt a jelen hatályos törvények szerint csak akkor tagadhatja meg, ha a Pp. 495. § (2) bekezdése szerinti feltételek fennállnak. A megelőző eljárásbeli helyreigazító közzététel a jelen esetben a fentiek szerint indok nélkül maradt el, ezért a bíróság az alperest az előterjesztett kereseti kérelemmel egyezően kötelezte a közlemény közzétételére. A való tények feltüntetését a felperes nem kérte, arról a bíróság sem határozott, a helyreigazítás ezek nélkül is egyértelmű.

[27] Az ítélettel szemben az alperes jelentett be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes másodfokú perköltség viselésére kötelezését kérte.

[28] Álláspontja szerint a törvényszék ítélete sérti a Pp. 495. § (1) bekezdését, mivel annak a Pp. 496. § (1) bekezdésével való összevetéséből okszerűen az következik, hogy az alperesként perben álló személytől kell a helyreigazítást kérnie a felperesnek, a sajtóhelyreigazításra a sajtószerv a kötelezett. A sajtószerv fogalmát a Pp. 495. § (1) bekezdése és az Smtv. 12. § (2) bekezdésének 1. § szerinti fogalommeghatározása adja meg. Utalt a BDT2018.3898. számú eseti döntésre, melyben megállapította az eljáró bíróság, hogy a médiatartalom típusa az, ami eldönti, hogy kitől kérhető a helyreigazítás és kivel szemben kell a pert megindítani. Ebben a körben a felperesnek választási lehetősége nincs. A jelen esetben a felperes egy napilapban megjelölt cikk közlését sérelmezte, ezért a napilap, mint sajtótermék szerkesztőségétől kellett kérni a pert megelőzően a sajtó-helyreigazítás közzétételét.

[29] Ugyanakkor a pert megelőző sajtó-helyreigazítási kérelmen nem az alperes szerkesztőségének címe került megjelölésre, a keresetlevélen azonban már az impresszumban megjelölt címet tüntette fel. A felperes akkor járt volna el a Pp. szabályai szerint, hogyha a Alperes1 szerkesztőségének címzett sajtó-helyreigazítási kérelmet a Cím3 szám alatti címre küldi. Ez a cím a felperes által becsatolt fénymásolt sajtóterméken is szerepelt. Egyebekben ezen rovat tartalmazza a napilap kiadóját is és egyértelmű tájékoztatást nyújt arról, hogy a kiadó címére nem küldhető a helyreigazítási kérelem.

[30] Nincs annak jelentősége, hogy a kiadó felügyelete alatt álló sajtószervek vonatkozásában zajlik-e központi hírszerkesztés és kiosztás vagy sem. A sajtószerv kiadója nem minősül a sajtó-helyreigazítási perben a helyreigazítás iránt perelhető sajtószervnek, az ő címére megküldött helyreigazítási kérelem nem tekinthető szabályszerűnek. (BDT.2018.3898.) Kiemelte továbbá a Kúria Pfv.IV.21.990/2016/4. számú döntését, mely szerint a jogszabályi előírásoknak az az előzetes kérelem felel meg, mely tartalmazza, hogy mely sajtótermék, mely cikkének, mely közléseit kifogásolja a kérelmező, továbbá a

körülményekből alappal feltételezhető, hogy az előzetes kérelem jogszabályban meghatározott címzettjéhez eljutott a levél. A bíróság méltányos eljárása azonban nem terjedhet annak elfogadásáig, hogy a felperes meg se kísérelje annak valószínűsítését, hogy az előzetes kérelem nyilvánvalóan helytelen címzése ellenére eljutott a kifogásolt közlést hordozó sajtótermék szerkesztőségéhez. Sérrelmezte az alperes, hogy ennek elmaradására vonatkozó érvelését előterjesztette, azonban azt a bíróság nem fogadta el.

[31] Kifejtette az alperes azt is, hogy a helyreigazítási kérelem kiadó címén történt meghatalmazott általi átvétel kapcsán csak akkor lehetett volna elfogadni, ha a hivatkozott meghatalmazást a felperes bizonyítékként csatolja, ami viszont nem történt meg. Ennek vizsgálata nélkül a felperes állítása alátámasztva nincs. Megjegyezte továbbá az alperes, hogy a felperes által megjelölt postai küldeményhez kapcsolódó feladóvevényen nem a felperes neve és címe szerepel, hanem a párt2 került feltüntetésre. A perben így nem került csatolásra olyan feladóvevény, mely igazolhatóan a felperestől származik. Nem bizonyította így a felperes, hogy ő adta megfelelően postára azt a helyreigazítási kérelmet, amit a keresetlevélhez csatolt és azt, hogy a csatolt helyreigazítási kérelem kézbesítésével kapcsolatos a megjelölt feladóvevény és kézbesítési igazolás.

[32] Rámutatott továbbá az alperes arra is, hogy a Pp. alapján a per felperesének és alperesének ugyanazon személynek kell lennie, mint aki az előzetes eljárás feladója és címzettje volt. A sajtó-helyreigazítási kérelem feladója azonban a perben csatolt bizonyítékok alapján kétségtől nem a felperes volt, ezért a felperes keresetét a Pp. 496. § (1) bekezdés alapján el kell utasítani.

[33] A felperes nem bizonyította, hogy a Pp. 495. § előírásainak megfelelően, ott megjelölt határidőben, ott megjelölt szabályoknak megfelelően kérte volna a sajtó-helyreigazítást az alperestől. A becsatolt, perindítást megelőző kötelező eljáráshoz kapcsolódó helyreigazítás iránti kérelem és annak előterjesztése alaki hibától szenved, ezért azt kell megállapítani, hogy nem került sor a pert megelőzően megfelelő helyreigazítás iránti kérelem előterjesztésére.

[34] Az alperes másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíj igényét négy munkaórára vetítve 65.000 forint/óra + ÁFA összegben határozta meg.

[35] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és másodfokú perköltségének megtérítését kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az anyagi jogi és eljárásjogi jogszabályoknak megfelelően hozta meg döntését. A felperes álláspontja szerint az alperes fellebbezése megalapozatlan.

[36] Kifejtette, hogy az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 495. § (1) bekezdésének megsértésével találta megalapozottnak a felperes keresetét annak ellenére, hogy a pert megelőző helyreigazítás iránti kérelem a sajtótermék kiadója címére került megküldésre annak ellenére, hogy annak impresszuma külön feltünteti a szerkesztőség tatabányai címét és a kiadó helységi székhelyét. A felperes álláspontja szerint ezzel szemben a hatályos jogszabályi rendelkezésekkel összhangban az alperes szerkesztősége részére küldte meg a per előtti helyreigazítási kérelmet, az alaki hibában nem szenvedett.

[37] Hangsúlyozta, hogy a helyreigazítás iránti kérelmet az alperesi szerkesztőségnek és annak főszerkesztőjének címezve, a Zrt1 kiadó helységi címére küldte meg ajánlott küldeményként, melyet a címzett meghatalmazott útján vett át. Az alperes a küldemény átvételét követően nem jelezte, hogy a kérelem nem a szerkesztőség postai címére került megküldésre. Hivatkozott arra is, hogy a postai szolgáltató a kiadó székhelyén a szerkesztőségnek címzett iratok átvételére szigorú követelményeket kielégítő meghatalmazással rendelkező természetes személy részére adta át a felperes helyreigazítás iránti kérelmét. Mindezek alapján a helyreigazítási kérelem joghatályos kérelemnek minősül.

[38] Álláspontja szerint önmagában abból a körülményből, hogy a meghatalmazott személy a szerkesztőségnek címzett levelet a kiadó székhelyén átvette, a kiadó-szerkesztőség viszonyában fennálló beslő struktúrára utal, mely szerint a szerkesztőségnek címzett leveleket a kiadó címén meghatalmazással átveszik és azt nyilvánvalóan továbbítják a szerkesztőség részére. Ez következik a Pp. 499. § (1) bekezdésének második mondatából. Az Smtv. 1. § 7., 8. pontjából, valamint a 21. § (1) bekezdéséből a felperes azt a következtetést vonta le, hogy mind a szerkesztőség, mind a kiadó címére megküldött helyreigazítás iránti kérelem joghatályosan teljesített előzetes eljárási cselekménynek minősül. Kiemelte a BDT2024.4740. számú eseti döntést és kifejtette, hogy a felperes alappal tekintette úgy, miszerint a szerkesztői felelősséget az érintett napilap tekintetében a kiadó viseli. Utalt a Győri Törvényszék 5.P.20.252/2025. számú eseti döntésére, valamint arra, hogy az NMHH által vezetett hatósági nyilvántartásban a Napilap1 sajtótermék esetében a kiadó neveként a Zrt1 került feltüntetésre, a szerkesztőség címe azonban nem.

[39] Álláspontja szerint fontos, hogy sem az említett nyilvántartásnak, sem a sajtótermék impresszumának nem kell tartalmaznia a szerkesztőség címét.

[40] Kiemelte a BDT2015.3372. számú eseti döntést, mellyel szemben a jelen esetben az impresszumban feltüntetett egyik címre, a kiadó székhelyére küldte meg a helyreigazítás iránti kérelmet a felperes, melyet a posta nem küldött vissza, az meghatalmazott részére kézbesítésre került. A felperesi álláspont szerint az impresszumban feltüntetett, szerkesztőségnek címzett, de az impresszumban szereplő bármelyik címre elküldött helyreigazítás iránti kérelem joghatályos kérelemnek minősül. Hivatkozott e körben a Győri Ítéltábla Pf.20.281/2013. számú eseti döntésére, valamint a Szegedi Ítéltábla Pf.20.736/2009/3. számú eseti döntésére.

[41] A felperes fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdését sem sértette meg azzal, hogy elfogadta a helyreigazítási kérelem meghatalmazott általi átvételének tényét. A perbeli iratok ugyanis igazolják, hogy meghatalmazott, arra jogosult képviselő vette át a kérelmet a szerkesztőség részéről. Az alperes az elsőfokú eljárásban arra nem hivatkozott, hogy a meghatalmazás ne lett volna szabályos vagy tévedés, figyelmetlenség történt volna az átvétel során. Másrészről előadta, hogy a bizonyítási érdek az alperes oldalán áll fenn, a meghatalmazott általi átvételből fakadó szabályos kézbesítési vélelmet az alperesnek kellett volna megdöntenie.

[42] Hivatkozott a felperes arra is, hogy az alperes, illetve a Zrt1 súlyosan megsértette a Ptk. 1:3. § szerinti jóhiszeműség és tisztesség elvét, valamint az 1:4. § szerinti

elvárható magatartás követelményét, mikor nem tájékoztatta a felperest, hogy a helyreigazítás iránti kérelmet tartalmazó levél címzését tévesnek ítéli, valamint nem intézkedett a helyreigazító közlemény közzétételéről öt napon belül. Köztudomású tényként említette azt, hogy a Zrt1-nél központi szerkesztés történik, ezért a Pp. 499. § (1) bekezdés szerinti szerkesztőségi felelősséget viselő személynek lehet tekinteni a kiadót, akinek megküldésre került a helyreigazítási kérelem. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a bizonyítékok szabad mérlegelése során okszerű következtetéssel állapította meg, hogy az alperesi meghatalmazott általi átvétel szabályos volt, alaki hiba nem történt. Utalt ebben a körben a Kúria Kfv.35.196/2023/7. sorszámú döntésére.

[43] Megalapozatlan az alperes azon hivatkozása is, miszerint az elsőfokú bíróság a Pp. 495. § és 496. § rendelkezéseit megsértette azzal, hogy a felperes helyreigazítás iránti kérelmeként fogadta el azon levelet, melyen feladóként a párt2 került feltüntetésre, a feladó címeként pedig cím8 Az alperes sem vitatta ugyanakkor, hogy a borítékban található levelet a felperes jogi képviselője a felperes nevében, a felperestől származó meghatalmazást csatolva terjesztette elő. A perindítás előtti eljárás alanya és a per felperese tehát nem volt eltérő. Utalt ugyanakkor a felperes arra, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes ezen körülményt nem sérelmezte, melynek fellebbezésben történő említése tilalmazott ellenkérelem változtatásnak minősül.

[44] A felperes az alperes fellebbezésének alapossága esetére kérte az alperes által felszámított, másodfokú perköltség mérséklését, a 4 munkaóra helyett 1 munkaórának megfelelő ügyvédi munkadíj megállapítását, mivel az áll arányban az alperes jogi képviselője által kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

[45] A felperes a másodfokú eljárásban felmerült perköltségét 4 munkaóra felszámításával és 160 euró + ÁFA/óra ügyvédi munkadíj figyelembevételével mindösszesen 256.966 forint + ÁFA, azaz 326. 347 forint összegben kérte meghatározni.

[46] A fellebbezés alapos.

[47] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges körben a tényállást helytállóan állapította meg, azonban helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a sajtószerv előtti kötelező előzetes eljárást lefolytatta és ezért helye volt a kereset érdemi elbírálásának.

[48] A Pp. 495. § (1) bekezdéséből következően az érintett személy az Smtv. szerinti helyreigazító közlemény közzétételét írásban a médiaszolgáltatótól, a sajtótermék szerkesztőségétől vagy a hírügynökségtől (együttesen: a sajtószervtől) kérheti írásban, az általa vitatott közlemény közzétételétől számított harminc napon belül. E § (2) bekezdése értelmében a sajtószerv az ott meghatározott kivételektől eltekintve a helyreigazítás közzétételét nem tagadhatja meg, azonban e kötelezettség csak akkor terheli őt, ha a kérelem a határidőn belül írásban megérkezett.

[49] Az érintett által nem megfelelően előterjesztett előzetes helyreigazítási kérelem a következetes bírói gyakorlat szerint a kereset elutasításához vezet.

[50] Azt a médiatartalom típusa dönti el (Smtv. 1. § 7. pont), hogy a jogszabályban meghatározott kötelezettek közül kitől kérhető kizárólagosan a helyreigazítás, s kivel szemben kell a pert kezdeményezni (Fővárosi Ítéltábla 32.Pkf.25.003/2017/2. számú végzése – megjelent: BDT2018.3898.); ekként a Alperes1 esetében a helyreigazító közlemény közzétételét a felperes helyesen a sajtótermék szerkesztőségétől kérte. A helyreigazítás iránti kérelemről ugyanakkor a sajtó-helyreigazítás iránti jogviszony kötelezettjének, a szerkesztőségnek tudomást kell szereznie. A Legfelsőbb Bíróság PK.13. számú, a Kúria 1/2017. PJE határozata folytán a Pp. vonatkozásában is irányadó állásfoglalásában rögzítette, hogy ilyen per csak akkor indítható, ha a helyreigazítást kérő kérelme az előírt harmincnapos határidőn belül a sajtószervezhez megérkezik. E határidő a sajtó-helyreigazításhoz fűződő jog megalapozásával függ össze, és anyagi jogi jellegű.

[51] Az adott esetben a napilap impresszuma pontos eligazítást adott a sajtószerző címről, ezért a felperes nem hivatkozhat arra, hogy azt nem ismerhette meg. A szerkesztőség elérése, az igényérvényesítés lehetősége az impresszum alapján egyértelműen biztosított volt, így a felperes a szerkesztőséget a helyreigazítás iránti kérelem előterjesztése előtt felderíthette (Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.089/2025/6-II. számú ítélete). Abban az esetben, ha a sajtótermék (Smtv. 1. § 6. pont) impresszuma nem tartalmazna erre vonatkozó adatot, nem lennének átháríthatók ennek jogi következményei a helyreigazítást kérőre (Fővárosi Ítéltábla 1.Pkf.25.603/2023/2. számú végzése – megjelent: BDT2024.4740.).

[52] Mindebből következően nincs jelentősége annak, hogy a kiadó vállalt-e szerkesztői felelősséget, miként annak sem, hogy az NMHH által vezetett hatósági nyilvántartás milyen adatokat tartalmaz, illetőleg, hogy a Zrt1 kiadásában megjelenő sajtótermékek esetében a szerkesztés központilag történik-e. Az ítéltábla mindemellett megjegyzi, annak ellenére, hogy a bizonyítási érdek a felperes oldalán határozható meg [Pp. 265. § (1) bekezdése], a felperes csupán állította, de nem igazolta, hogy a helyreigazítási kérelmet a szerkesztőség meghatalmazottjaként annak átvételére jogosult személynek kézbesítették. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által a postai meghatalmazott általi átvétel kapcsán kifejtett állásponttal nem értett egyet. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy az előzetes eljárás lefolytatása akkor lett volna megállapítható, amennyiben a felperes a helyreigazítás iránti kérelmét a napilap impresszumában megjelölt szerkesztőségnek címezve, a szerkesztőség ott feltüntetett címére küldi meg. Ezt, a jogszabályoknak maradéktalanul megfelelő eljárásrendet - az eljárás gyorsított jellegére is figyelemmel – a kérelemnek a kiadó címére megküldött, de a szerkesztőségnek címzett postai kézbesítése nem válthatja fel.

[53] Mindezen túlmenően a kiadó felróható magatartására az adott körülmények között a felperes alappal nem hivatkozhat, már csak azért sem, mert – figyelemmel a *postázás dátumára* – amennyiben a kiadó közli is a felperessel, hogy a kötelező előzetes eljárás szabályszerűségét vitatja, úgy sem lett volna mód a kérelem sajtószerző részére határidőben történő megküldésére.

[54] A másodfokú bíróság megjegyzi, az alperesnek a fellebbezésben foglalt azon érvelése, hogy a helyreigazítási kérelem feladója nem a felperes, hanem a párt2 volt, az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott tény, s mivel az alperes nem adta elő, ezt miért csupán a fellebbezési eljárásban érvényesíti először, a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján nem volt számításba vehető.

[55] Mindezek miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

[56] A kereset elutasítására figyelemmel az elsőfokú eljárásban a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján az alperes lett pernyertes, ezért a felperes köteles viselni az elsőfokú eljárásban felmerült, ügyvédi munkadíjból és eljárási illetékből álló perköltséget.

[57] Az alperes által felszámított ügyvédi perköltség (ügyévi munkadíj) tekintetében a másodfokú bíróság abból indult ki, hogy a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (továbbiakban: R.) 2. § (1) bekezdésének a) pontja szerint az alperes ügyvédi költségként a közte és a jogi képviselő között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj felszámítására jogosult volt. Kiemeli az ítéltábla a R. 4. § (2) bekezdését, melynek értelmében a bíróság a 2. § (1) bekezdése alapján megállapítandó munkadíj összegét 50 %-nál nagyobb arányban csak akkor mérsékelheti, ha az kirívóan eltúlzott és ellentétes a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel.

[58] Arra figyelemmel, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes csupán egyetlen beadványt (írásbeli ellenkérelmet) terjesztett elő, három oldal terjedelemben, valamint, hogy a nem vitatott állítás szerint a perbelivel azonos tartalmú cikk miatt több, lényegében ugyanilyen tartalmú beadványt is készített más perekben, az ítéltábla az alperes által felszámított, 520.000 forint + ÁFA perköltség összegét 260.000 forint + ÁFA = 330.200 forintra mérsékelte. Ez az összeg nem kirívóan eltúlzott, a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel nem ellentétes, arányban áll a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel.

[59] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a másodfokú perköltség viselésére. Az alperes által a fellebbezés elkészítésére, 4 munkaóra alapulvételével felszámított ügyvédi munkadíjat az ítéltábla aránytalannak és rendkívül eltúlzottnak minősítette, ezért azt két óra munkaidő alapul vételével 130.000 forint + ÁFA = 165.100 forint összegben határozta meg és kötelezte ennek megfizetésére a felperest a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben az alperesnek. A felperes fellebbezési ellenkérelmében előadottakra figyelemmel hangsúlyozza az ítéltábla, hogy ezen ügyvédi munkadíj további, 1 munkaóra történő mérséklése már aránytalanul kis összeg lenne, melyre az ítéltábla nem látott alapot. Ennek kapcsán az ítéltábla felhívja a R. 2. § (1) bekezdésének a) pontját, (5) bekezdését, 4. §-át és 5. § (1) bekezdését.

[60] A feljegyzett 48.000 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a másodfokú bíróság a felperest kötelezte [Pp. 101. § (1) bekezdése, Itv. 39. § (1) bekezdése, 46. § (1) bekezdése, 59. § (1) bekezdése, 62. § (1) bekezdésének f) pontja].

[61] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Szabó Péter s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró